

Societas Iesv Amatrix, Cultrix, Imitatrix, Christi Crvcifixi

Sandaeus, Maximilianus

Antverpiae, 1647

68. A lacrymis concionem de Passione Domini orditur, & lacrymis
abrumpit; semper per Crucem amans, ac Crucifixo suo conjunctissimus,
Antonius Madridius, Hispanus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55449](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55449)

116 SOCIETAS IESV

fuerit, tanquam promulgatore Evangelii exerceant. Sic postridie, aliis morientibus, mirantibus aliis, omnibus laudantibus in media sese pericula intulit. DEVS tamen, cui dies omnes nostri in numerato sunt in alia illum tempore servavit indemnem.

Postremo triennio, labores pro animarum salute suscepto; continuæ orationis suavitate leniebat, maximèque tenebatur DOMINICÆ PASSIONIS, & tormentorum in ea tolerantorum contemplatione. Obiit Nangasachii, Anno salutis M. DC. IX ætatis LXXIX. Religionis LVI. Japonicæ expeditionis XLII.

Epist. Japon. Elog. Vir. B. S. Histor. Societ. Sacchin. Nicolaus Trigault.

VIII.

AMATOR CRUCIFIXI.

Alacrymis concionem de Passione orditur, & lacrymis abrumpit; semper Crucem amans, ac Crucifixo suo conjunctissimus.

68.
ANTONIUS
MADRIDIVS
Hispanus.

ANTONIUS MADRIDIVS Hispanus, Concionator sui temporis celeberrimus, plurimum eloquentiæ habuit à lacrimis, quas inter dicendum concitatus effundebat ubertim, miserabili ad-
dita

ditata vociferatione. Sed nunquam violentiore imbre perpluebatur, quam cum de CHRISTI Domini acerbissimâ NECE ad dicendum aggrediebatur.

Fuit, cum lacrymarum procellæ haud potens repetitam sæpius orationem in ipso initio dicendi abrumperet cum illis verbis: Non mearum virium hæc concio est. Quo uno dicto solutus in lacrymas, crebroque anhelans suspirio defendit, magnâque concionis excitatâ comploratione felicissimè peroravit.

Hæc breviter ac eleganter facundus Encomiastes, ^a sed plura de hoc CRVCIFIXI Amatore, quæ huc spectant, habet Historicus, ^b quæ non sunt negligenda. Imprimis Madridius nihil avebat ardentius, quam summè ab omnibus despici, pessimèque accipi. Quod cum minimè succederet, abjicere ipse sese ubique, pro nihilo ducere: nullam prætermittere occasionem, qua sui amorem, quasi capitalem hostem vexare ac suffigere CRVCI posset.

Plurima flagitanti à Moderatoribus, quæ CRVCIS mortificationem spectabant, ne omnia denegarentur, datum id fuerat, ut ubi esset concionaturus, verberaret se, modò tamen plus octo verbera ne infligeret, cum ejus valetudo, ne ea quidem ferret. Instantique rursus, ut saltem ad spatium, quo Psalmus
quin-

quingagesimus pronunciaretur, cum esset Divina eloquia tractaturus. Producere verberationem privatim liceret, negatum id illi fuit, ne corpusculum attenuatum & confectum suspirio ac tabe voluntariis suppliciis plane conficeret: negatum etiam, quod efflagitabat, ut ad idem spatium se singulis hebdomadis publice in carnatione verberare permetteretur. Simplicem hanc obedientiam in CHRISTI Scholâ CRUCIFIXO ipsâ verberatione gratiorem fore sciret.

Solebat præterea hic SANCTÆ CRUCIS constans amator in communi etiam rerum usu assiduam captare asperitatis materiam: ac præ cæteris, cum brumæ gelu asperrimum inhorresceret, tum os collumque plurimum perluere gelida: & inter asperendam frontem aquâ lustrali ejus guttas per collare demittere. Admirabilis in eo fuit lacrymarum facilitas, quarum maxime ope, Hispali, Cordubæ, Vallisoleti, Salmanticæ, & ubicumque cum populo egit, miras animorum commutationes fecit. Et sanè, quod ad eum audiendum exciebat populos, invadebat corda, novos è concione homines dimittebat, id erat commotio, fervor, lacrymæ, cum quibus dicebat.

Quod tum videre erat imprimis, cum
ad

IMITATRIX CRUCIFIXI. 119

ad perorationem, brachiis ad modum CRUCIS ante pectus implicitis, cervice in alterum latus remissa, oculis humi fixis, horrendum præconium quod olim promulgabatur, dum CHRISTVS ageretur ad CRUCEM gravi ac miserandâ vociferatione representabat. Tum scilicet cohorrescere primum universa concio, dein colliquesceri flendo: postremò, omnia singultuum ac gemituum confuso sonitu personare. Quo in æstu sæpè fiebat, ut defectus viribus Concionator, nec tendere ultrâ valens, sermone abrupto, languidus & propè axanimis insuggesti spondam collaberetur. Quod ipsum spectaculum commiseratione auditores, terrore, cura sui complebat, ut nova quisque agitantes consilia, taciti, & vix sui compotes redirent.

Postremam concionem, quasi cygneam vocem ederet, in templo Societatis Kalendis Januarii eo spiritu & ardore habuit, ut multi dicerent: Hæc concio, non Doctoris Madridii, sed Angelici è cælo fuit. Cæterum è suggestu descendit, viribus usque eo exinanitis, ut inter manus in lectulum deportatus gravi mox febris corripereetur. Prædie ejus diei quo est mortuus divinissimo Sacramento instructus, omnibus, melius illum habere affirmantibus, rogavit, ut paulisper se solum relinquerent:

rent: ceterisque digressis, præter unum qui substitit invisus, ad CRUCIFIXVM, qui propè lectum erat, conversus, præter cetera hæc dixit:

Domine, migrare equidem vellem; sed melius mihi jam esse nunciant. Tu de me id consule, quod in tuum manus obsequium cedit. Hæc autem frequenter interdiu noctuque vox illi erat in ore: Adsum Domine, ut placet, facito. Tandem, circumfusos placidè intuens, dixit: Valere Patres, ego eo. Tum ad CRUCIFIXVM denuo. O quàm vellem nunquam Te, mi bone IESV offendisse! Quàm vellem vita mihi omnis in solo rui amore consumpta esset! Dolet mihi, Domine, quod offenderim Te. Sed habes, ubi divitias bonitatis tuæ ostendas. Tu Agnus DEI, qui tollis peccata mundi & hujus scelerati peccata tolle. Post hæc cum beatissimam Virginem converso sermone, illam hymni clausulam, MARIA Mater gratia, Mater misericordia, Tu nos ab hoste protege, Et hora mortis suscipe, pronunciaffet, in sui Procreatoris manus spiritum exhalavit, pridè idus Ianuarias Anno M. D. LXIII. ætatis tertio circiter & quadragesimo.

a Ioannes Rhò lib. 3. histor. virt. cap. 2. apud quem est Medidius.

b Francisc. Sacchinus. hist. Societ. lib. 7. à n. 72.